

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: ...

B. Gy.

Cím: ...

Történet a "Lánchíd-kávéház..."

Forrás: ...

1949 júni.

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Tárgy

640.24

Hely

"Lánchíd" kávéház

Idő

11/949

Személy

Helyszám

Székesfővárosi házinyomda 1926 — 8891

„FIGYELŐ”

UJSÁGSZELVÉNY VÁLLALAT
Budapest, XIV., Nürnberg-u. 42.
Telefon: 296—534

Lap: ...

Magyar Nemzet

Megjelent: ...

1949 JUN. 1.

14 Egy régi vendég a Lánchíd-kávéházról

Tisztelt Szerkesztő Úr!

Egy kis történetet olvastam b. lapja tegnapi számában a régi Lánchíd-kávéházról: egy állítólagos bohókás diskurzust az egyik illusztris vendég és a kávéház tulajdonosa között. Ez utóbbiról, néhai Grósz Albertről, találoan jegyezte fel a cikkíró, hogy ő vendégeit, a kávéház látogatóit, a személyes vendégeinek tekintette, mert ez csakugyan így is volt: Grósz úr kávéházában a vendég valóban a szó magyaros értelmében vendégnek érezhette magát, akit a tulajdonos a házigazda kedveségével és udvariasságával fogadott. A vendégek viszont, főleg a törzsvendégek, őt barátjukként, — a fiatalabbak atyai barátjukként — tisztelték, mindig szívesen eldiskuráltak vele, mint afféle tapasztalatokban gazdag öreg bölccsel. Kár, hogy a cikkíró mindezt a sorok között nem érezte jobban, mert a kedves öregúr így él az egykori vendégek emlékezetében. Eppen ezért, ha a régi Lánchíd-kávéházról szó esik, illik, hogy pár kegyeltes szó róla is essék.

Egy régi vendég,

TÖRTÉNET

A LÁNCHID-KÁVÉHÁZBÓL

Amint napról-napra mindjobban haladnak előre a Lánchíd helyreállítási munkái, úgy kezd a budai hídfő romtalansággal kiterjedélyesedett terepén is kialakulni a Clark Adám-tér új képe. Itt állott a Lánchíd-kávéház, írók, újságírók és művészek egykori kedvence budai tanyája. Grósz Albert, a kávéház tulajdonosa vendégeit a maga személyes vendégeinek tekintette, akiket — így képzelte nyilván — neki «szórakoztatni» is illik. Nagyon unta az öreg kávé elme-futtatásait Schöpflin Aladár, a kritikusok tudós doyenje, aki évek hosszú során elnökölt ott az egyik «boxban». Egy alkalommal, le akarván végre színtén rázni nyakáról az öreget, remek ötletet eszelt ki. Nevezetesen: a nagyon bőbeszédű Grósznak volt egy szavajárása, az: «abovo», amit ő úgy ejtett ki magyarosan, hogy: «á-bóvó» és amit valami szerelmes előszeretettel szőtt bele minduntalan a szavaiba, pedig a valódi értelmével, úgy látszik, nem volt tisztában. Hát erre «épített» Schöpflin és amikor Grósz úr egyszer megint odasettenkedett az asztalához: egydarabig hagyta beszélni, amíg végre is «leesett» a nála előbb-utóbb holtbiztosan esedékes «á-bóvó». Schöpflin hirtelen felvágta a fejét és reccogó hangján belevágott a szavaiba:

— Mi van a tojással?! — kérdezte.

— Hogy-hogy tojással?... — hebegte Grósz megzavarodottan. — Nem beszéltem én, kérem, semmiféle tojásról.

De Schöpflin csak erősködött: — Ugyan, kérem, hisz az imént mondta!...

— Esküszöm, szerkesztő úr, — és még a kezét is feltartotta esküre — hogy nem beszéltem én tojásról, á-bóvól!...

És a következő pillanatban sértődötten máris sarkonfordult: de mintha a kacagás szele sodorta volna el végig az asztalok között. Ám, Aladár bácsi «nyert».

...Talán csak ennyi maradt meg az egykori Lánchíd-kávéházról: csak egy bohókás történet emléke az elhordott kővek helyén... B. Gy.